ភ្ញាក់ពក់ស្តូត

មេត្តាបង្ហាញចេញមកនៅក្នុងសង្គមមនុស្សសាមញ្ញជាគំនិតករុណា និងចិត្តស្រឡាញ់, នេះក៏ជាស្ថានភាពជីវិតនៅខាងក្នុងកូនសិស្សមហាធម៌ឆ្លុះបញ្ចាំងចេញមក។ ថ្មីៗនេះខ្ញុំតែងតែកំពុងគិត, ខ្ញុំហៅអ្នករាល់គ្នាសង្គ្រោះសត្វលោក, មិនអាចគ្រាន់តែស្ថានភាពផ្លូវចិត្តសង្គ្រោះមនុស្ស ពេលអ្នករាល់គ្នារៀងខ្លួនសំដៅមនុស្សលោកីយ៍សម្តែងសេចក្តីពិត, ស្ថានភាពពេល "ស្ពិនយីន" សម្តែងសង្គ្រោះមនុស្ស។ ពេលធម្មតាបង្ហាញរបស់លោកអ្នកនៅក្នុងបរិយាកាសការងារខុសគ្នា, ក៏ត្រូវតែរក្សាស្ថានភាពផ្លូវចិត្តនិងចំណុចចាប់ផ្តើមដែលសង្គ្រោះមនុស្ស។ ពិសេសគឺជាធ្វើការងារសារព័ត៌មានគ្រប់ប្រភេទ, ក្នុងបង្ហាញបានធ្វើឲ្យគេមើលមិនឃើញក្តីមេត្តារបស់មនុស្សបួសហាត់, ពិសេសគឺពួកយើងមិនអាចយកចំណូលចិត្តឯកជនធ្វើជាបរមាណីយមូលដ្ឋានបញ្ចេញមតិលើរឿងការណ៍។ លោកអ្នកគឺមកសង្គ្រោះមនុស្ស, ត្រូវការយកសច្ចៈ-ករុណា-ខន្តីធ្វើជាបរមាណីយដើម្បីវាស់វែង។ អ្វីដែលលោកអ្នកសរសេរចេញ, អ្វីដែលលោកអ្នកនិយាយចេញ, ទាបបំផុតក៏ត្រូវតែអាចផ្តើមបានផលប៉ះពាល់បំផុសគំនិតសម្រាប់មនុស្សលោកីយ៍បានសង្គ្រោះ។

ធ្ងន់ធ្ងរបង្ហូរគឺនៅតែមានមនុស្សមួយចំនួនជាញឹកញាប់បើកការវាយប្រហារឯកជនលើឥស្សរជនរដ្ឋាភិបាល។ ពួកយើងគឺមកសង្គ្រោះប្រោសសត្វលោក, មិនមែនមកបង្កើតសត្រូវ។ ភាពពិតមនុស្សមិនល្អដល់ណាក៏ដោយ (លើកលែងតែមេបិសាចជាំងដែលស្លាប់រួចហើយនៃកុម្មុយនីស្តចិន) សុទ្ធតែមិនបានវាយប្រហារឯកជន, ពិសេសគឺជាឥស្សរជននៃបក្សទាំងពីររបស់ប្រទេសអាមេរិក។ មនុស្សសុទ្ធតែមកដើម្បីមហាធម៌នេះ,

មនុស្សសុទ្ធតែកំពុងរង់ចាំបានសង្គ្រោះប្រោស។ វាយប្រហារចំពោះឯកជនងាយស្រួលបង្កជាគំនុំស្អប់។ ដរាបណាក្លាយជាគំនុំគឺដ៏ពិបាកក្នុងការស្រាយចេញ, នោះធ្វើម្តេចសង្គ្រោះមនុស្ស? ថែមទាំងងាយស្រួលនាំមកការសងសឹក។ ប្រៀនប្រដៅនៃទិដ្ឋភាពនេះនៅតិចទៀតឬ? ពួកយើងខ្លួនឯងជាអ្នកខាងក្រៅ, គ្មានមូលដ្ឋានគ្រឹះសង្គម, ទាំងដែលជាជនភៀសខ្លួនត្រូវបានកុម្មុយនីស្តចិនធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ, សម្រាប់ចំណុចមួយនេះពួកយើងត្រូវការចេះដឹងគុណ, គឺប្រទេសអាមេរិកបានទទួលទុកពួកយើង។

សរសេរអ្វី, និយាយអ្វី, ត្រូវការយកការសង្គ្រោះមនុស្សស្រលាញ់មនុស្សធ្វើជាចំណុចចាប់ផ្តើម, រាល់កូនសិស្សមហាធម៌, មិនគ្រាន់តែជាសារព័ត៌មាន, សុទ្ធតែត្រូវការគិតបន្តិចពួកយើងគឺកំពុងធ្វើអ្វីដែលមនុស្សបួសហាត់មហាធម៌គួរធ្វើឬ? រំលឹកឡើងវិញខ្ញុំសុទ្ធតែមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចបន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍, មនុស្សដ៏ច្រើនពេលវេលាយូរបន្ទរបួសហាត់របស់ខ្លួនឯង, ធ្វើរឿងម្តងទៀតដូចជាមនុស្សសាមញ្ញ, នេះជាស្ថានភាពរបស់កូនសិស្សមហាធម៌ឬ? បញ្ហានេះលោកអ្នកត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ឡើងវិញ។ មនុស្សដ៏ច្រើនពួកយើងធ្វើសារព័ត៌មានគ្រប់ប្រភេទ, ពាក់ព័ន្ធនឹងសម្តែងសេចក្តីពិត, ទំនាក់ទំនងសង្គ្រោះមនុស្ស។ គ្រាន់តែដើម្បីបង្កើនការចុច? នេះជាស្ថានភាពកូនសិស្សមហាធម៌គួរមានឬ? នេះគឺកំពុងខ្ជះខ្ជាយចំនួនធំពេលវេលាសង្គ្រោះមនុស្សមានតែតិចតួចនេះនៅទីបញ្ចប់! អនាគតនឹងសោកស្តាយ! ទំនួលខុសត្រូវរបស់កូនសិស្សមហាធម៌គឺសង្គ្រោះមនុស្ស, បន្តយូរបែបនេះធ្វើឲ្យចិត្តមេត្តាក៏បាត់ទៅ! នោះនៅជាស្ថានភាពរបស់មនុស្សបួសហាត់ឬ? គិតសាកមើលកើតឡើងរឿងរ៉ាវមួយចំនួន, អាចជាដាច់ពីគេឬ? កូនសិស្សមហាធម៌កំពុងមានអាទិទេព

ការពារ, លេចឡើងបញ្ហា, នោះមិនមែនប្រមានរបស់អាទិទេពឬ? ហេតុអ្វីមិនប្រុងប្រយ័ត្ន? ពិតជាលេចឡើងបញ្ហាធំនោះមិនមែនការស្តីបន្ទោសរបស់អាទិទេពឬ? បើសិនសុទ្ធតែគ្មានមេត្តា, បានភ្លេចបេសកកម្មទំនួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួនឯង, សូម្បីតែបានភ្លេចថាខ្លួនឯងជាមនុស្សបួសហាត់, នោះគឺនឹងដូចជាមនុស្សសាមញ្ញ, ធ្វើឲ្យកូនសិស្សមហាធម៌លាយឡំនឹងមនុស្សសាមញ្ញ, ចឹងនេះគឺជាក្រុមអ្វី? នេះមិនគួរឲ្យខ្លាចឬ? ប៉ុន្តែពួកយើងជាជីវិតមានភារកិច្ចទទួលខុសត្រូវធំធេងបំផុតនៃចក្រវាល!

ខ្ញុំរហូតសម្តែងថាកុំយកអត្តសញ្ញាណរបស់កូនសិស្សមហាធម៌ចូលរួមនយោបាយ, មិនបានចូលរួមជម្លោះបក្សពួក។ មិនថាជាបក្សប្រជាធិបតេយ្យនិងបក្សសាធារណរដ្ឋ, នោះគឺរឿងរបស់មនុស្ស។ ធ្វើជាឯកជនមនុស្សនីមួយៗសុទ្ធតែជាមុខសញ្ញាដែលអាទិទេពត្រូវការសង្គ្រោះលោកអ្នកមិនអាចនិយាយថាមនុស្សបក្សនេះលោកអ្នកមិនសង្គ្រោះ, បក្សនោះលោកអ្នកសង្គ្រោះ។ ពួកគាត់សុទ្ធតែជាមនុស្សរបស់ខ្ញុំ! ខ្ញុំជាមួយបណ្តាអាទិទេពសុទ្ធតែត្រូវការសង្គ្រោះពួកគាត់! មនុស្សខ្លួនឯងមិនចង់បានសង្គ្រោះនោះគឺរឿងមួយផ្សេង។ ធ្វើជាកូនសិស្សមហាធម៌, លោកអ្នកមិនអាចជ្រើសរើសមនុស្ស។ នរណាៗសុទ្ធតែមានទេពចរិត, នរណាៗសុទ្ធតែជាព្រោះតែទទួលបានមហាធម៌បានសង្គ្រោះប្រោសហើយមក។

ក្រៅពីនេះនៅពេលបញ្ចេញមតិលើរឿងរ៉ាវមួយ, គួរគ្រាន់តែពិភាក្សារឿងល្អនិងអាក្រក់, មិនបញ្ចេញមតិលើឯកជន។ មនុស្សធ្វើរឿងអាចនៅទិដ្ឋភាពនេះមិនត្រូវ, ហើយទិដ្ឋភាពផ្សេងរបស់មនុស្សអាចដ៏ល្អ។ ក៏មានមនុស្សខ្លះគឺជាគោលគំនិតខុសគ្នា, ហើយធាតុពិតម្តងទៀតជារឿងមួយផ្សេង។ អាចធ្វើបានចំពោះនរណាសុទ្ធតែមេត្តា, ចំពោះនរណាសុទ្ធតែមានចិត្តស្រឡាញ់ពិតជាមិនមែនមនុស្សធម្មតាអាចធ្វើបាន, ពិសេសគឺ

ធ្វើរឿងអ្វីសុទ្ធតែអាចក្នុងស្មារតីធ្វើដោយចិត្តមេត្តាសត្វលោកគឺជាកាន់តែពិបាកជាង។ ប៉ុន្តែសិស្សមហាធម៌គឺជាក់លាក់ត្រូវការធ្វើបាន! បួសហាត់មានដំណើរការ, សិក្ខាកាមថ្មីបច្ចុប្បន្នធ្វើមិនបាន, ក្នុងបួសហាត់សន្សឹមៗគឺជាក់លាក់នឹងធ្វើបាន។ សិក្ខាកាមយូរឆ្នាំបច្ចុប្បន្នគឺត្រូវការធ្វើបែបនេះ។ នេះគឺបេសកកម្មប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់លោកអ្នកកំណត់, ជារឿងកូនសិស្សមហាធម៌អាទិទេពពិសិដ្ឋក្នុងការបួសហាត់ចាំបាច់ធ្វើបាន!

លោកគ្រូ៖ លីហ៊ុងជឺ
ថ្ងៃទី០៦ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០២៤

កែសម្រួលនាថ្ងៃទី០៩ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២៦

ពន្យល់ពាក្យ៖

មេបិសាចជាំង (江大魔頭)**៖** (១៩២៦ - ២០២២) គឺជាអតីតអគ្គលេខាធិការបក្សកុម្មុយនីស្តចិនឈ្មោះ Jiang Zemin (ជាំងចឺមីន), ជាអ្នកផ្តើមគំនិតចេញជាច្បាប់ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញលើសិក្ខាកាមហ្វាលុនគង់នៅថ្ងៃទី២០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៩ មកដល់សព្វថ្ងៃ។